

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.075/2016/9/I.

A Győri Ítéltábla a dr. Kucsera László ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szabó Tamás ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a jogtanácsos által képviselt beavatkozó - a Tatai Törvényszék 2016. március 16. napján kelt 20.P.20.003/2015/27. számú ítélete ellen az alperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja;

az elsőfokú perköltség tekintetében részben megváltoztatja akként, hogy az alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét 963.480. (Kilencszázhatvanháromezer-négyszáznyolcvan) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 20.000. (Húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A "A" Zrt. hitelező a felperessel szemben - 2009. szeptember 30-án - felszámolási eljárást kezdeményezett, amelyben a felperes jogi képviseletével az ügyvédként dolgozó alperest bízta meg. A felperes az eljárás során a kérelemben megjelölt tartozást nem vitatta, annak megfizetésére határidőt kért, majd azt megfizette. A.. Megyei Bíróság ezért a 2010. február 3-án jogerőre emelkedett 1.Fpk.13-2009-.../8. számú végzésével az eljárást megszüntette és a felperest - mivel az eljárásra okot adott - kötelezte 150.000.-Ft eljárási költség megfizetésére a hitelező javára. Az alperes e végzés kézhezvétele után azt a téves jogi tájékoztatást adta a felperesnek, hogy a végzés jogszerűtlenül tartalmaz eljárási költség megfizetésére vonatkozó rendelkezést, ezért azt a felperesnek nem kell megfizetnie, emiatt azt a felperes - az "A" Zrt. írásbeli fizetési felszólítása ellenére - sem fizette meg. Az "A" Zrt. a jogerős bírósági határozatban megállapított eljárási költség megfizetésének elmaradása miatt 2010. március 18-án ismét felszámolási eljárást kezdeményezett a felperessel szemben, ebben az eljárásban is az alperest bízta meg a jogi képviselete ellátásával. A peres felek az eljárás során részletesen nem egyeztettek, a felperes képviseletében az alperes úgy nyilatkozott, hogy a tartozást elismeri, és annak kiegyenlítésére határidőt kért. Az eljáró ... Megyei Bíróság 2010. április 14-én kelt 1.Fpk.13-2010-.../5. számú végzésével a felperes részére 30 napos fizetési haladékot engedélyezett. E végzést a bíróság a felperes székhelyére kézbesítette, azt a

felperes törvényes képviselője küldte meg alperesnek. A felperes a fizetési haladék alatt nem igazolta a tartozás megfizetését, ezért a ... Megyei Bíróság a 2010. május 31-én meghozott 1.Fpk.13-2010-.../7. számú végzésével a felperes fizetéseképtelenségét megállapította, és felszámolását elrendelte. A felperes a végzés ellen fellebbezést nem terjesztett elő, így a fenti végzés 2010. június 29-én jogerőre emelkedett. A felperes felszámolásának elrendelését követően a törvényes képviselője új jogi képviselőt bízott meg, akinek a segítségével a felperes a hitelezőkkel a felszámolási eljárásban egyezséget kötött, amit a ... Megyei Bíróság a 2011. október 28-án kelt, 2011. november 30-án jogerőre emelkedett 1.Fpk.13-2010-.../24-II. számú végzésével jóváhagyott. A felperes 2010. augusztus 2. napjától 2011. november 30. napjáig állt felszámolás alatt, amely időszakban a kijelölt felszámoló a felperes tevékenységének a folytatásához hozzájárult, de csupán a készpénzes kereskedést engedélyezte, ami a forgalom csökkenéséhez vezetett. A felperes az alperesi beavatkozónál - akinél az alperes a perbeli időszakban érvényes ügyvédi felelősségbiztosítással rendelkezett - 2012. február 21-én kárbejelentést tett, és 34.325.769,-Ft kár megtérítését kérte, de az alperesi beavatkozó szerint az alperes tevékenysége és a felperes kára között ok-okozati összefüggés nem áll fenn.

A felperes keresetében 34.325.769.-Ft kártérítés, és annak törvényes kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kártérítés összegéből 5.674.831.-Ft-ot a felszámoló díjaként, 723.438.-Ft-ot a felszámolás miatti könyvelési költségdóbbletként, 2.940.000,- Ft-ot a felszámolás során felmerült ügyvédi költségként, 7.787.500.-Ft-ot a felszámolás miatt a telephelyről történt elköltözés költségként követelt. 14.000.000,-Ft elmaradt hasznot igényelt, további 3.200.000.-Ft-ra pedig nem vagyoni kár jogcímén tartott igényt. Az alperes kártérítési felelősségét az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. tv. (Üvt.) 10.§ (1) bekezdésére, és a Ptk. 339.§-ára alapítva arra hivatkozott, hogy felperes felszámolásának elrendelése kizárólag a bíróság előtti eljárással megbízott ügyvéd foglalkozású alperes téves jogi tájékoztatásának, valamint a rábízott ügy ellátása során tanúsított nem megfelelő eljárásának, ügykezelésének, és a felszámolását elrendelő elsőfokú végzés elleni fellebbezés elmulasztásának a következménye. A felszámolása elrendelésekor a tartozást jelentősen meghaladó likvid pénzeszközzel rendelkezett, ezért megfelelő jogi tájékoztatás esetében azt ki tudta volna egyenlíteni. Az alperes a felszámolást elrendelő végzést nem küldte meg neki, így az alperes e mulasztása miatt sem tudott intézkedni a végzés elleni fellebbezés benyújtásáról.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset teljes elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a 2014. június 18-án kelt 20.P.21.268/2013/15. számú ítéletével a keresetet elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró ...i Ítéltábla a 2014. november 19. napján kelt Pf.II.20.172/2014/3. számú **közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperesi gazdálkodó szervezettel szemben a ... Megyei Bíróság által 2010. május 31. napján meghozott és 2010. június 29. napján jogerőre emelkedett 1.Fpk.13-2010-.../7. számú végzésével elrendelt felszámolással összefüggésben keletkezett kárért az alperes a felperessel szemben 50%-os mértékű kártérítési felelősséggel tartozik.** A jogerős közbenső ítélet indokolása szerint az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperesnek a felszámolását elrendelő végzést megküldte volna. Nem tett eleget a tájékoztatási

kötelezettségének sem, mert a felperest nem tájékoztatta haladéktalanul arról, hogy a felszámolása jogerős elrendelését kizárólag azzal tudja elkerülni, ha az elsőfokú határozattal szemben fellebbezést terjeszt elő, és egyidejűleg a korábbi jogerős bírósági határozatban megállított eljárási költség tartozását is maradéktalanul megfizeti. Az alperes e szerződésszegő jogellenes magatartása pedig közvetlen okozati összefüggésben áll a felperes felszámolása elrendelésével, amivel a felperest kárt érte, mert jelentős anyagi ráfordítások árán tudott csak visszatérni a gazdasági életbe. Ugyanakkor a felperes hanyag eljárásával maga is közrehatott a kára bekövetkeztében, annak elhárítása érdekében maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A fentiek miatt az ítéltábla 50-50%-os arányú kármegosztást alkalmazott a felek között a Ptk. 340.§ (1) bekezdésének megfelelően.

Az így folytatódó elsőfokú eljárásban a felperes az eredeti keresetben előterjesztett kártételek közül a felszámolás miatti könyvelési költségként megjelölt kár mértékét az eredeti 723.438.-Ft összeg helyett 298.000,-Ft-ban, míg a felszámolás miatt a telephelyről történt elköltözés költségét 7.787.500.-Ft helyett 2.730.000,-Ft-ban jelölte meg. Az őt állítása szerint ért kár további tételeire vonatkozó tényállítását változatlanul fenntartva a jogerős közbenső ítélet alapján azok 50%-ának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ennek megfelelően - egyebek mellett - nem vagyoni kár jogcímén 3.000.000.-Ft 50%-ára tartott igényt. Arra hivatkozott, hogy a felszámolás elrendelése alapjaiban rendítette meg a jó hírnevét. A felszámolás elrendelését követően üzleti lehetőségei elapadtak, a korábbi kereskedelmi gyakorlatát folytatni nem tudta, a felszámoló a tevékenység folytatása körében csupán a készpénzes kereskedést engedélyezte, ami elenyésző része volt a korábbi forgalomnak. A felszámolás elrendelése köztudomásúan „hitelvesztéssel” jár egy gazdasági társaságra nézve.

Az alperes a kereset összecszerűségét részben vitatta, és a nem vagyoni kárigény teljes elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperes gazdasági életben való működése elnehezült, vagy „hitelvesztése” következett volna be.

Az elsőfokú eljárás során a **felszámoló díj jogcímén** előterjesztett kereseti követelés tekintetében a peres felek az elsőfokú bíróság által jogerősen jóváhagyott **egyezséget** kötöttek, amely szerint az alperes e jogcímén **2.269.933,-Ft** megfizetésére köteles a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.800.442,-Ft-ot, ebből 1.800.442,-Ft után 2011. október 29-től, míg 1.000.000,-Ft után 2010. augusztus 2-től a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatot, és az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 500.000,-Ft perköltséget, és akként rendelkezett, hogy a felperes illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illetékből 1.289.400,-Ft-ot a felperes, míg 210.600,-Ft-ot az alperes köteles megfizetni az államnak. Határozatának indoklásában rögzítette, hogy az alperes a r.Ptk. 339.§ (1) bekezdés és 340.§ (1) bekezdése alapján - a jogerős közbenső ítélet szerint - köteles a felperes felszámolás alá kerülésével kapcsolatos károk 50%-át megtéríteni. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a felperes által a

keresetben igényelt kártételek közül könyvelési többletköltség címén 149.000,-Ft összegben, a felszámolás során felmerült ügyvédi költség címén 1.157.480,-Ft összegben, és elmaradt haszon címén 493.942,-Ft összegben (összesen: 1.800.422,-Ft) találta alaposnak a keresetet. Ezt meghaladóan az e jogcímenen igényelt követelést, a telephelyről történt elköltözés költségeként követelt összeggel együtt elutasította.

Az igényelt nem vagyoni kártérítés tekintetében annak jogalapját megállapíthatónak találta, és rámutatott, hogy annakösszességének meghatározása bírói mérlegelés körébe tartozik. A beszerzett szakvélemény szerint a felperes a felszámolása elrendelésétől csupán készpénzes kereskedést folytatott, ami nem volt jellemző korábbi tevékenységére. Az üzleti életben pedig az a szereplő, aki kizárólag készpénzes kereskedést folytathat, hátrányt szenved, megítélése romlik, ami negatív hatással van a gazdasági életben megszerzett presztízsére is. A felszámolás alá kerülés ténye - még az utóbbi egyezségkötés, és a tevékenység folytatása ellenére is - olyan körülmény, ami megrendíti a gazdálkodó szervezet hitelét és megítélését a környezetében. Megállapította, hogy a felszámolás folytán a felperesi gazdálkodó szervezet megítélése jelentősen romlott, amivel hátrányt szenvedett, aminek orvoslására a nem vagyoni kártérítés jogintézménye biztosít lehetőséget. Emiatt a felperes alappal érvényesített nem vagyoni kártérítés iránti igényt, de annak mértékét - a felperes éves üzleti eredményét is mérlegelési körbe vonva - 2.000.000,-Ft-ban találta megállapíthatónak az elsőfokú bíróság, és ebből az 50%-os kármegosztásra tekintettel az alperest 1.000.000,-Ft megfizetésére kötelezte.

A perköltség tekintetében rögzítette, hogy a felperes - a jogerős egyezséget is figyelembe véve - 14,77%-os mértékben lett pernyertes, és ennek alapján határozott a Pp.81.§ (1) bekezdése szerint a perköltség viseléséről. Az alperest illető perköltség meghatározása során figyelembe vette, hogy a felperes által előlegezett szakértői díj 14,77%-os pervesztességével arányos részét az alperes köteles viselni, amit levont az alperes javára a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM. r. 3.§ (2) bekezdés b.) pontja és (6) bekezdése alapján megállapítható költség „85.23%-ból”. Az alperest megillető elsőfokú perköltség meghatározása során figyelembe vette azt is, hogy „a jogalap tekintetében” az alperes csupán 50%-ban bizonyult pernyertesnek, valamint a kereset egy részében egyezségkötésre is sor került, ezért az átlagosnál kevesebb tevékenységet kellett az alperesi jogi képviselőnek kifejtetni.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak részbeni megváltoztatásával *egyrészt* a marasztalási összeg csökkentését kérte 1.800.442,-Ft-ra, és ezt meghaladóan a kereset elutasítását, *másrészt* a javára megítélt perköltség összegének felemelését a 32/2003. (VIII. 22.) IM. r. 3.§ (2) bekezdés b.) pontja szerinti mértékre. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére kötelezte 1.000.000,-Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére, hogy ezen igény feltételeit a felperes nem bizonyította. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes 2010. augusztus 2. és 2011. november 30. napja között felszámolás alatt állt nem alapozza meg az üzleti jó hírneve megsértésére alapított nem vagyoni kárát. A felperes vagyoni kárt is érvényesített, e jogcímen az elsőfokú bíróság 493.942,-Ft elmaradt üzleti haszon megfizetésére kötelezte. A felperes kárának megtérítésére a vagyoni kártérítés szolgált, olyan körülményt pedig nem bizonyított, ami igazolta volna, hogy sérült az üzleti jó hírneve, amit kizárólag nem vagyoni kártérítéssel lehet orvosolni. A felperes üzleti jó hírnevének megsértése a nem vagyoni kártérítésre külön okot adó

körülményként nem merült fel. A felperes üzleti jó hírneve egyébként is a felszámolás ténye miatt kizárólag a 2010. augusztus 2. és 2011. november 30. napja közötti időszakban „romolhatott” csupán, amikor is nem minden korábbi üzleti partnerével került kapcsolatba. A felperes a nem vagyoni kára körében nem bizonyította, hogy az alperes magatartása a gazdasági forgalomban való megítélését, presztízsét, üzleti jó hírnevét hátrányosan befolyásolta volna, így nem vagyoni kártérítést sem igényelhet.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a perköltség körében indokolatlanul tett különbséget a kereset jogalapja és összezszerűsége között, mert az egyébként általa helytállóan meghatározott pervesztességi-pernyertességi arányokon nem változtat az a körülmény, hogy az „alperesi jogalapi pernyertesség csupán 50%-os”. A pernyertesség és pervesztesség arányát a maga teljességében (jogalapot és összezszerűséget együtt) vizsgálva kell megállapítani. A javára megítélt perköltség amiatt is alacsony, mert az ügyben hét tárgyalási határnap megtartására került sor, melyeken a jogi képviselője részt vett, részletes előkészítő iratokat is előterjesztett, ezért sem lehetett volna az IM.r. 3.§ (6) bekezdését alkalmazva az őt illető ügyvédi munkadíjat mérsékelni.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett része helybenhagyását kérte.

* * *

Előrebocsátja az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § /3/ bekezdése értelmében fellebbezési kérelem és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül. Ennek alapján - fellebbezés hiányában - a felülbírálat nem érintett az elsőfokú ítéletnek a keresetet az elsőfokú ítéletben foglalt marasztalást meghaladó részében elutasító, továbbá az alperest 1.800.422,- forintban és annak késedelmi kamataiban marasztaló rendelkezéseit.

Az így elbírált fellebbezés a per fő tárgya tekintetében nem alapos, kizárólag az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését támadó részében alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a per fő tárgya tekintetében helyesen állapította meg, és helytállóan kötelezte az alperest a felperes nem vagyoni kára megfizetésére.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

A jó hírnév védelme a jogi személyeket is megilleti, ami a gazdasági szereplők - így a felperes vonatkozásában is - az üzleti jó hírnévnek a védelmét jelenti.

A nem vagyoni kártérítés lényegében nem más, mint kárpótlás az így elszenvedett sérelemért, ami független attól a körülménytől, hogy egyébként a felperes a konkrét esetben az alperessel szemben vagyoni kárigényeket is érvényesített. Az alperesi fellebbezéssel ellentétben ez önmagában nem jelent „kétszeres igényérvényesítést”, hiszen a nem vagyoni kárpótlás alapja a felperes jó üzleti hírnevének elszenvedett sérelme, és nem a felperest ért bevételkiesés.

A nem vagyoni kártérítés mértéke sem „a bevételkieséshez”, hanem a jogsértés súlyához igazodik, amelyről - ahogy arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - a bíróság mérlegeléssel dönt. Ennek során értékelni kell - egyebek mellett - a jogsértő magatartás módját, annak hatását, eredményét, a felróhatóság súlyát, valamint az érintett sérelmezett szenvedett fél esetleges közrehatását is.

Kétségtelen, hogy a személyiségi jogok megsértésének nem automatikus jogkövetkezménye a nem vagyoni kártérítés szankcióként történő alkalmazása, hiszen erre a jogosult akkor tarthat igényt általában, ha bizonyítja, hogy a jogellenes magatartással okozati összefüggésben olyan hátrány érte, amelynek csökkentéséhez, vagy a kiküszöböléséhez a nem vagyoni kártérítés megítélése indokolt. Ugyanakkor az egységes a bírói gyakorlat szerint azt, hogy a felperest a sérelemmel okozati összefüggésben érte-e olyan hátrány, amely indokolja a nem vagyoni kártérítést, esetenként köztudomású tényként a bíróság - külön bizonyítás nélkül is - valónak fogadhatja el.

Nem vitásan a felperes jó üzleti hírneve a felszámolása elrendelése folytán sérült, emiatt az ő gazdasági élet szereplőjeként történő megítélése jelentősen romlott. A róla kialakított értékképletet jelentősen rontotta, hogy egy évet meghaladó időszakban állt felszámolás alatt.

A konkrét esetben a felperes az elsőfokú eljárás során - a szakértői vélemény adataival, és az általa csatolt okiratokkal - igazolta, hogy üzleti megítélése hátrányt szenvedett, hiszen a felszámolása elrendeléséből eredő bizalomvesztés miatt utólagos elszámolással nem folytathatott kereskedést, az addig fennálló hitelkeretét szerződéses partnerei megvonták tőle. Ezt meghaladóan pedig - lényegében köztudomású tényként - külön bizonyítás nélkül is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felszámolásának elrendelésének ténye - tekintettel a magyar csődjog területén mutatkozó elenyésző reorganizációs esélyre - önmagában is olyan körülmény, ami alapvetően rendíti meg egy gazdálkodó szervezet „goodwill-jét” a többi piaci szereplő általi megítélését. E körülmény tehát önmagában véve is csorbítja a felperes üzleti tekintélyét.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes jóhírneve sérelmet szenvedett, nemvagyoni kártérítést megalapozó hátrány érte a felszámolásának elrendelésével összefüggésben, amelyért az alperes kártérítési felelősséggel tartozik.

A nem vagyoni kártérítés mértékét illetően pedig az elsőfokú bíróság az e körben figyelembe veendő körülményeket megfelelően feltárta, és azokat teljeskörűen és helyesen értékelte. Annak mértékét az ítélet tábla egymillió forint összegben arányban állónak találta az elszenvedett sérelmekkel.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet indokolását kizárólag azzal helyesbíti, hogy a nem vagyoni kártérítés esetében a kármegosztás fogalmilag kizárt. Az ilyen jellegű károsodás esetén is terheli azonban a károsultat a kárelhárítási és kárcsökkentési kötelezettség, aminek az elmulasztása a nem vagyoni kárpótlás mértékére is kihat. (BDT2005. 1285) Ebből következően az elsőfokú bíróság által megállapított 1.000.000,-Ft marasztalási összeg helyesen nem az „50%-os kármegosztásra tekintettel” illeti meg a felperest, hanem azért, mert figyelembe kellett venni az őt illető kárpótlás tekintetében azt a körülményt is, hogy a

kárelhárítási és kárcsökkentési kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget, ezzel közrehatott a nem vagyoni kártérítést megalapozó hátrányok bekövetkeztében, továbbá értékelni kellett a jogellenes magatartással okozott hátrányok nagyságát.

Mindezek alapján a fellebbezésben felhozottak - a kifejtettek szerint - az érdemben helyes elsőfokú ítélet fellebbezett részének a megváltoztatására a per főtárgya tekintetében nem adnak alapot.

Helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok téves alkalmazásával állapította meg az alperest illető elsőfokú perköltség összegét.

Ennek meghatározása során abból helytállóan indult ki a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján, hogy az elsőfokú pernyertesség-pervesztesség arányát annak alapján kell megállapítani, hogy a felperes az eredeti 34.325.769.-Ft összegű követeléshez képest az elsőfokú ítéletben megítélt 2.800.422,-Ft, és a jogerős egyezséggel rendezett 2.269.933,-Ft, azaz összesen 5.070.355,-Ft kártérítési összeg tekintetében bizonyult pernyertesnek. Ebből következően a felperes - kerekítve - 15%-os, míg az alperes 85%-os mértékben lett pernyertes.

E pernyertességi és pervesztességi arányból kiindulva - figyelemmel a felek által előlegezett költségek összegére is - kellett meghatározni a peres feleket illető elsőfokú perköltség összegét. (E körben - az elsőfokú bíróság téves álláspontjával szemben - érdektelen, hogy a közbenső ítélet a jogalap körében 50%-os kármegosztásról rendelkezett.)

Ennek alapján a felperest a 15%-os pernyertességével arányosan 321.310,-Ft - ügyvédi munkadíj, illetve az általa előlegezett szakértői költségből 83.000,-Ft, azaz összesen 404.310,-Ft elsőfokú perköltség illetné meg, míg a 85%-ban pernyertes alperest 1.367.790,-Ft ügyvédi munkadíj. Így a kettő különbözeteként 963.480,-Ft elsőfokú perköltség illeti meg helyesen a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján az alperest. [32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdés]

Az ítélet tábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletnek a fellebbezett részét a per főtárgya tekintetében a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján, annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta, míg az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp.253.§ (3) bekezdése alapján - a rendelkező részben írtak szerint - részben megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban az alperes - a per fellebbezett főtárgya tekintetében előálló másodfokú pervesztessége miatt - lényegében pervesztes lett, ezért Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítélet tábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a fellebbezési pertárgyérték alapulvételével 20.000,- forintban állapította meg.

G y ö r , 2016. október 12.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: